

Poliitikud ei kujuta ette tööd koolis

Eelmise, 1995. aasta valimiskampaania ajal lubasid kõik parteid ja erakonnad väärtustada haridust. Kas see oli odav propaganda-trikk või lihtsalt heausksete haritlaste meelitamiseks? Jäi meelde lubadus, et 1997. aastal on õpetajate palgad vähemalt riigi palkade keskmisel tasemel.

Aasta "hea" oli siis 1995.

Õpetajate elatustase langeb pidevalt. Kui lugeda lehti ja kuulata raadiot, siis iga aasta lõpus on lubadused. Õpetajate palgad tõusevad n protsenti. Üldsus arvab meist juba halvasti – kogu aeg tõstetakse palka, aga ikka nurisete. Alles see jutt oli 14-protsendisest palgatõusust.

Mis aga juhtus selle 14 protsendiga?

Esiteks oli jutt palgafondi tõusust, mitte aga iga õpetaja palgatõusust. See tähendas, et iga õpetaja palk võis tõusta nullist kuni neljateistkümne protsendini. Seda viimast ehk väga vähestel, sest maakonnad ja linnad jätsid reservi ka natuke raha, kuni kolm protsenti sõltuvalt kohast.

Seega võis palgatõus olla 100 krooni. Kas seda on tõesti piisavalt, kui enne oli palk 2000 krooni ringis? Samas mindi üle pearaha süsteemile. See tähendab, et kooli palgafondi suurus sõltub õpilaste arvust.

Praegu on õpetajate palgad normkoormuse korral järgmised: pedagoogi kandidaat 1650, noorempedagoog 2330, pedagoog 2490, vanempedagoog 2830 ja pedagoog-metoodik 3210 krooni.

Kust küll võetakse normkoormusega õpetajate keskmiseks palgaks 3052 krooni, kui klassijuhatamise tasu on kuni 15 protsenti normkoormuse tunnitasust. Lisades selle põhipalgale, ei tule ikkagi seda keskmist, sest enamik õpetajaid on pedagoogi palgaastmestikus ja pedagoog-metoodikuid on vähe.

Igale vähegi kooliharidust saanud inimesele on selge, et kuskil on viga. Palga suurus 3052 krooni võib olla tõsi siis, kui on jäetud arvestamata, et

paljud õpetajad töötavad kuni 1,5 koormusega. Juba nõukogude ajal öeldi: kui tahad märkamatuks valetada, võta appi statistika. Kahju ainult, et ka praegu tegelevad sellised inimesed statistikaga, kes tegelikult matemaatilisest statistikast midagi ei tea.

Silma on hakanud ajakirjanduses tipp-poliitikute suhtumine meie probleemi.

Kurb on see, et isegi haridusministeeriumi kantsler Georg Aher ei näe võimalust, et saaks palka tõsta. Aeg-ajalt jääb õpetajatele juba selline mulje, et haridusministeerium ei püüagi nii väga õpetajate eest seista. Kuigi peaks just nemad olema need, kes eelarve koostamise ajal hariduse tähtsusele osutama peaksid.

Toomas Vilosiusele võiks meelde tuletada seda, et kevadel oli õpetajate esimene streigiähvardus ja TALO alustas juba kevadel valitsusega läbirääkimisi 1998. aasta haritlaste palkadest.

Kahju, et Toompea rahval on nii lühike mälu. Või on mägi liiga kõrge, et sinna lihtsarahva hääl kostuks?

Sooviks teada, mida mõtles Mati Meos õpetajate töö efektiivsuse tõstmise all. Kas õpetajad on tehase mutrikeerajad, kes peavad kiiremini mutreid keerama hakkama?

Poliitikuil puudub ettekujutus kooli tööst. Suurendades õpilaste arvu klassis 30-lt 40-le ja õpetaja normaalkoormust 22 tunnilt 30-le, tehakse karutööne tulevale põlvkonnale.

Meie ettepanek: Riigikogu võiks enne, kui hakkab kavandama õpetajate palganumbrit ja suurt reformimist, tulla üheks nädalaks tavalisse kooli, kus on umbes 30 õpilasega klassid, ja proovigu, kuidas on neid õpetada. Siis ehk mõistetak스 lõpuks meidki.

Me ei soovi valitsust kukutada, vaid seda, et ka riigimeestele oleks väärikas, haritud järelekasv, kelle juhitud riigis oleks ka neil mõnus pensionipõlve pidada.

JÜRI GÜMNAASIUMI ÕPETAJAD

Harjumaalt